Aventurile submarinului DOX

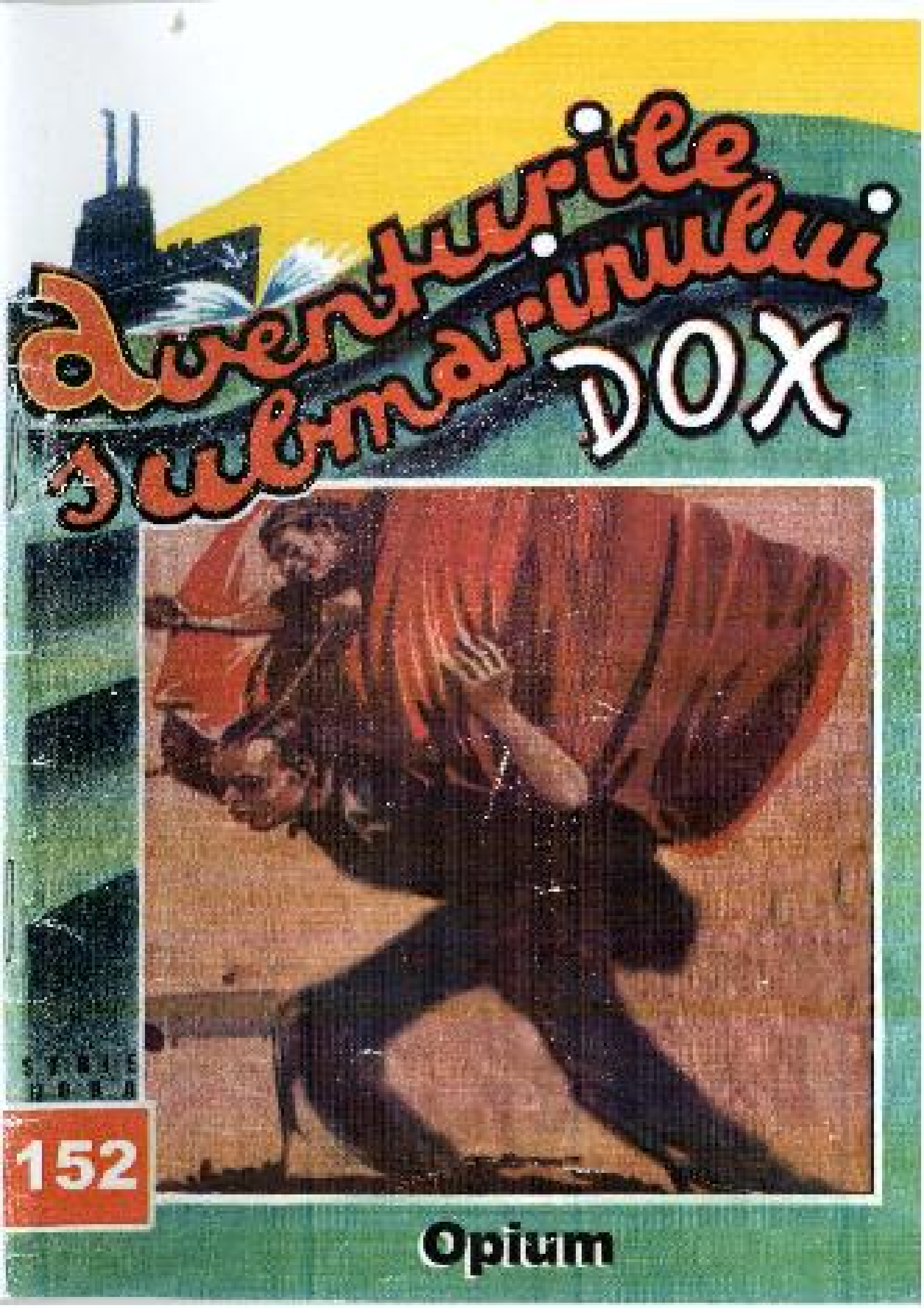

152

Opium

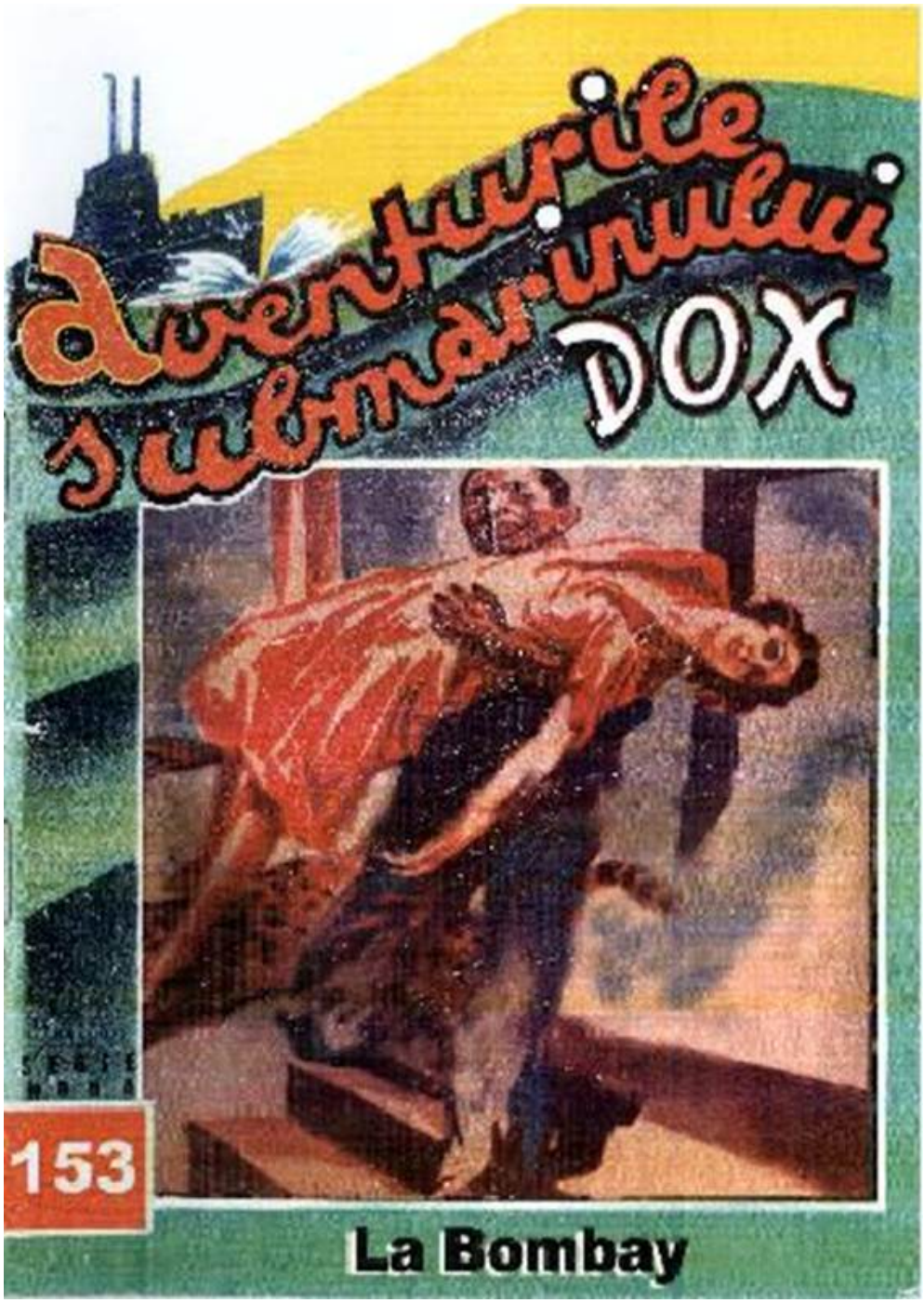
Aventurile submarinului DOX
153
La Bombay

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 153

LA BOMBAY

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O TRAGEDIE GROZAVĂ

— DEŞI NU PREA ŢINEAM la primirea cu alai – începu doctorul Bertram o nouă povestire – fui totuşi cam dezamăgit că Sir Jones Hastings, guvernatorul din Bombay, ne primi distrat şi grăbit.

Fratele său, care era de asemenea guvernator la Madras, i-o fi comunicat de sigur ce servicii făcusem guvernului englez, venind de hac lui Haider Nega şi vărului său Tippu Nega.

E drept că venise cu aghiotantul său să ne întâmpine la vapor, dar salutul lui fu jignitor de rece.

Privii pe furiş la Marian. Mă aşteptam să refuze invitaţia guvernatorului de a locui în casa lui, căci în asemenea împrejurări ne-am fi simţit mult mai bine la vreun hotel. Marian însă primi invitaţia, după ce iscodi cu privirea chipul lui Sir Hastings, fără să atragă luarea-aminte.

Cam neplăcut impresionat mă aşezai lângă aghiotant, în fundul maşinii elegante. Şi în cursul drumului guvernatorul fu foarte tăcut şi lăsă pe seama aghiotantului, colonelul Fields, să ne explice minunăţiile ce le întâlneam în drum.

Ţinta noastră era piaţa mare a oraşului numită „The Green”, unde se înălţa palatul guvernamental. În clădirea aceasta fusese înainte vreme un Colegiu iezuit, când Bombay aparţinea încă portughezilor. Numele de „Bombay” vine şi el din portugheză, de altfel: „Bom Bahia”, care înseamnă „golf bun”.

Abia ne dădurăm jos din maşină şi intrarăm în somptuosul palat, că Sir Hastings îşi luă rămas bun de la noi şi cu o barbă bătătoare la ochi urcă scara largă ce ducea la primul etaj, însărcinând pe aghiotant să ne arate odăile ce ne fuseseră rezervate.

— Mariane, când plecăm? întrebai încet pe camaradul meu, căci eram într-adevăr furios pe purtarea guvernatorului.

— De îndată ce-i vom fi ajutat lui Sir Hastings – fu răspunsul surprinzător.

Şi fără să-mi dea răgaz să-l întreb ce vroia să creadă prin asta, se adresă aghiotantului:

— Domnule colonel, sunteţi atât de bun să-mi spuneţi ce i s-a întâmplat domnului guvernator? Veţi fi auzit de sigur, că suntem oricând gata să dăm o mână de ajutor acolo unde se poate. Am băgat de seamă din primul moment că trebuie să i se fi întâmplat o mare neplăcere – ca să zic altfel – lui Sir Hastings.

— Aveţi dreptate, domnule Farrow – răspunse aghiotantul – când vom fi în apartamentul dv. vă voi explica despre ce e

vorba. Oricum aţi fi aflat-o, căci groaznica întâmplare a pus în picioare întreg oraşul. Iată aici odăile dv.: trei dormitoare şi o cameră de primire.

Doi servitori ne aduseră bagajele, apoi ne aşezarăm în jurul mesei din odaia de primire şi colonelul începu:

— Sir Hastings are o fiică în vârstă de douăzeci de ani, Mabel, logodită cu Sidney Harrison, fiul celui mai bogat negustor de bumbac. Peste patru săptămâni urma să aibă loc nunta. Acum opt zile s-a petrecut groaznica nenorocire, care a lovit greu de tot pe guvernator. Sidney Harrison fu găsit în nesimţire într-una din cunoscutele taverne de opiu şi în faţa divanului pe care îşi clocea beţia, zăcea o malaieză – care servea în tavernă împreună cu alte fete – având înfipt în piept cuţitul lui Sidney Harrison. Tânărul înjunghiase pe fată, într-unul din acele momente de furie pe care le aduce cu sine beţia de opiu. Vă puteţi închipui, domnilor, ce vâlvă a stârnit faptul acesta! Mabel Hastings s-a îmbolnăvit de nervi şi acum veţi pricepe de ce sărmanul părinte nu v-a primit aşa cum s-ar fi cuvenit.

— Într-adevăr, asta e o lovitură dureroasă – spusei eu, compătimitor – păcat că nu putem ajuta cu nimic în împrejurarea aceasta. A făcut mărturisiri Sidney Harrison?

— Nu; când s-a trezit în închisoare susţinea că nu-şi poate aduce aminte de nimic. Pe de altă parte, o ţine morţiş că n-a prizat niciodată opiu şi nici nu auzise de existenţa acestei spelunci. Ciudat e că şi medical legist a constat că nu prezintă nici unul din simptomele opiomanilor.

— Asta e foarte interesant! exclamă Marian, care stătuse până atunci cu capul în jos. A cercetat poliţia dacă nu cumva tânărul a fost îndemnat de vreun cunoscut să viziteze taverna aceea?

— Nu – răspunse Fields, mirat – n-au fost întreprinse nici un fel de cercetări, de altfel. Faptele vorbesc de la sine. Sidney Harrison a luat opiu şi în inconştienţa beţiei a ucis-o pe malaieză. Procesul său a fost hotărât pentru săptămâna viitoare. Fireşte că i se vor acorda circumstanţe uşurătoare – căci când a comis fapta nu era în deplinătatea minţii sale – dar condamnat va fi în orice caz. Fericirea lui Mabel Hastings e distrusă; biata fată îl iubea nebuneşte. Şi el îşi iubea logodnica atât de mult, încât eu personal nu pot pricepe cum s-a lăsat târât pe panta crimei. Acum patru ani s-a înapoiat din Anglia cu studiile terminate şi a intrat în afacerea părintelui său. În tot timpul acesta a avut o purtare ireproşabilă. Şi acum, cu puţin înainte de căsătoria ci fermecătoarea şi iubita sa logodnică să se apuce el să prizeze opiu! Nu pricep şi pace.

Nici Sir Hastings şi nici bătrânul Harrison nu-şi pot explica în ruptul capului ce s-a întâmplat cu el.

Marian chibzui adânc câteva clipe, apoi întrebă:

— Când a fost anunţată logodna tinerilor?

— Acum douăsprezece zile. Asta s-a întâmplat cu prilejul unei serbări date de Sir Hastings în grădina locuinţei sale particulare, pe una din insulele golfului. Tinerii tăinuiseră dragostea lor şi a fost o mare surpriză când Sir Hastings a anunţat logodna.

— Nu mă-ndoiesc că unii tineri or fi rămas dezamăgiţi? spuse Marian.

— Cam aşa – încuviinţă colonelul – vă spuneam înainte că Mabel Hastings e foarte frumoasă.

— Care va să zică tinerii erau logodiţi numai de patru zile, când s-a petrecut drama aceea? întrebă mai departe Marian.

— Întocmai, logodna oficială avusese loc numai cu patru zile înainte, dar eu ştiam de mai mult timp ce se pregăteşte, am respectat însă dorinţa guvernatorului, păstrând tăcere. De aceea şi pot susţine că dragostea dintre cei doi era foarte adâncă şi trainică.

— Atunci cred că nimeni nu s-a gândit până acum că s-ar fi putut făptui o crimă împotriva lui Sidney Harrison? zise Marian, cu seriozitate. Vreau să spun că vreun rival în dragoste vroia să-l înlăture din cale în felul acesta?

Colonelul se uită uluit câteva clipe la Marian, apoi sări de pe scaun şi strigă:

— Domnule Farrow, la asta nu s-a gândit nimeni până acum. Da, se poate să aveţi dreptate. Aş putea pomeni guvernatorului despre bănuiala aceasta? O să-şi recapete curajul. Ar trebui anunţată şi poliţia ca să-şi îndrepte cercetările în direcţia asta.

— Aş dori să vorbesc chiar eu cu Sir Hastings – spuse Marian – poate că în cursul discuţiei mi-ar da unele indicaţiuni preţioase.

— Oh, veniţi domnilor! exclamă colonelul înveselit. O iubesc pe Mabel Hastings de parc-ar fi copilul meu şi aş da orice s-o văd iarăşi fericită.

Colonelul coborî scara şi trimise un servitor să ne anunţe guvernatorului. Când intrarăm în somptuosul cabinet de lucru a lui Sir Hastings, el ne ieşi înainte şi zise oboist:

— Domnilor, colonelul Fields vă va fi povestit ce groaznică nenorocire m-a lovit. Vă cer iertare că nu v-am primit aşa cum avusesem de gând, când fratele meu mi-a anunţat vizita dv.

— Sir, domnule Farrow are o idee care îmi dă speranţe mari – spuse Fields, cu însufleţire – poate că lucrurile se-ntorc iarăşi spre bine.

— Să se întoarcă spre bine? zise guvernatorul, neîncrezător. Asta niciodată! Mă tem că biata mea Mabel n-o să se mai reculeagă cât lumea de pe urma acestei lovituri. Această faptă necrezută a logodnicului ei, pe care-l iubea din toată inima, i-a distrus viaţa.

— Sir – interveni Marian – spuneaţi chiar dv. că fapta tânărului Harrison e de necrezut. Nu s-ar putea ca vreun rival în dragoste să-i fi jucat această festă criminală, cu scop ca să-l distrugă?

Guvernatorul se holbă la Marian întocmai ca înainte colonelul, apoi sări în sus ca un tinerel, se repezi la prietenul meu şi începu să-l zgâlţâie de umeri.

— Domnule Farrow – strigă el, cu glas înăbuşit – ideea asta ţi-a inspirat-o Cerul. Nici nu se poate să fie altfel. Sidney e un caracter de elită, un bărbat liniştit şi sincer, fără nici o patimă. Aşa că nu se poate să fi făptuit nelegiuirea de care e învinovăţit. Da, da, aşa trebuie să se fi întâmplat… L-au ameţit, apoi a fost târât în taverna aceea, cadavrul malaiezei a fost aşezat alături de el şi astfel au lăsat să cadă asupra lui acuzaţia de crimă. Domnule Farrow, îţi mulţumesc din adâncul sufletului.

— O clipă, Sir – potoli Marian entuziasmul guvernatorului – e drept că ideea mea are multă probabilitate, dar va fi greu să scoatem la lumină pe adevăratul făptaş, în caz că această crimă s-a petrecut în realitate aşa cum presupun. Ticăloşia a avut loc în urmă cu opt zile şi în timpul acesta criminalul putea şterge cu desăvârşire orice urmă. Trag nădejde că printre detectivii din Bombay se găsesc şi oameni dibaci, altminteri Sidney Harrison nu va putea fi salvat.

— Dumnezeule – gemu guvernatorul – acum îmi spulberi iarăşi toate speranţele, domnule Farrow. Ai dreptate, cum să fie lămurită fapta aceasta? Poliţia n-a mai căutat alte urme, deoarece pentru ea nu mai încăpea îndoială asupra vinovăţiei lui Sidney.

— Am amintit numai că e greu – spuse Marian – dar nu e cu neputinţă. N-aş putea sta de vorbă cu persoana care se ocupă de cazul Harrison?

— Acesta e detectivul-inspector Johnson – spuse guvernatorul – îl voi ruga să vie încoace. Peste jumătate de ceas poate fi aici.

— Bine Sir, atunci ne vom curăţa de praf în vremea asta – zise Marian – peste o jumătate de ceas vom mai sta de vorbă.

*

* *

Detectivul-inspector Johnson, pe care îl cunoscurăm peste o jumătate de ceas făcea o impresie foarte bună. Când Marian îi

expuse ideea sa, rămase şi el tot aşa de surprins ca mai înainte guvernatorul şi aghiotantul său.

Apoi însă recunoscu deschis că acum cercetările erau cu neputinţă, deoarece taverna de opiu, în care se făptuise crima, fusese închisă de poliţie, iar presupusul făptaş avusese destul timp în cele opt zile să pătrundă în încăperea cu pricina şi să şteargă orice urmă. Afară de asta, stărui asupra greutăţii de-a găsi pe vinovat, printre numeroşii bărbaţi, mai tineri şi mai bătrâni, care candidaseră la mâna frumoasei Mabel Hastings.

Johnson chibzui cu înfrigurare asupra tuturor posibilităţilor care ar fi putut duce pe urma adevăratului criminal, dar în cele din urmă trebui să recunoască că nu prea dădeau speranţe de izbândă.

Sir Hastings îşi pierdu iarăşi curajul şi sărind de pe scaunul său începu să umble agitat prin odaie.

— Acum catastrofa mi se pare şi mai grozavă! zise el. Simt că Sidney e nevinovat, că e cineva care şi-a bătut jos de el în chip criminal – şi cu toate acestea nu-i putem ajuta şi trebuie să răbdăm să fie condamnat. Îţi vine să înnebuneşti, nu alta!

Colonelul şi inspectorul erau acum şi ei de aceeaşi părere şi se vedea bine că cei trei bărbaţi erau în culmea disperării.

— Domnilor – zise atunci Marian – vă dau completă dreptate că există numai o singură posibilitate să punem mâna pe el – presupunând că se mai află în Bombay. Trebuie să se prezinte singur şi atunci îl vom prinde.

Dacă n-aş fi fost şi eu uimit peste măsură de cuvintele lui Marian, atunci cu siguranţă că aş fi izbucnit în râs văzând chipurile celor trei domni. Sir Hastings făcu o mutră de parcă s-ar fi îndoit că prietenul meu e în toate minţile şi zise chiar:

— Nu ştiu zău, domnule Farrow, cum să iau cuvintele d-tale. Chestia care ne preocupă e prea gravă ca să ne îngăduim glume şi-apoi nici d-ta nu eşti omul pentru aceasta. Crezi într-adevăr serios că vinovatul se va prezenta singur?

— Sper, cel puţin – răspunse Marian – zâmbind. Fireşte că dv., domnilor, mă ţineţi sărit la minte, dar nu vă iau în nume de rău. Planul meu e cam ciudat şi e drept că nu făgăduieşte izbândă deplină, dar mă bizui pe mustrările de cuget ale criminalului şi pe nesiguranţa sa legată de asta – da, această nesiguranţă constituie chiar punctul principal al planului meu. Mă gândeam la publicarea unei notiţe amănunţite în gazetele din Bombay, în care să se pomenească de sosirea noastră aici, apoi că am început imediat să ne ocupăm de tristul caz al tânărului Harrison şi că am găsit urme care duc spre un alt făptaş. Aceste urme trebuiesc, fireşte, trecute sub tăcere, în interesul lămuririi complete a cazului, dar se poate susţine totuşi de pe acum că Sidney Harrison e nevinovat, oricât

aparenţele ar fi împotriva lui. Cred că în urma acestei notiţe adevăratul făptuitor se va socoti atât de nesigur, încât va încerca să ne înlăture. Atunci va trebui să iasă din întunerec şi noi vom avea cel mai bun prilej să punem mâna pe el.

Câteva minute domni o tăcere adâncă, apoi cei trei bărbaţi săriră în picioare şi se repeziră la prietenul meu, ne mai ştiind cum să-şi exprime admiraţia.

Marian râse şi zise:

— Dar, domnilor, mă umiliţi. Chiar atât de extraordinar nu e planul meu. Să-l discutăm acum în deplină linişte, căci notiţa despre care vă vorbeam trebuie să fie redactată foarte iscusit, pentru ca făptaşul să nu intre la bănuială. Pe de altă parte, nu vreau ca poliţia să fie pusă mai prejos, de aceea am putea scrie că am descoperit urmele noii împreună cu domnul inspector Johnson. Numai că prin aceasta e vârât în primejdie şi domnul Johnson, căci vinovatul se va lega şi de el atunci.

— O doresc din toată inima – strigă inspectorul – în felul acesta aş putea cel puţin să-mi liniştesc conştiinţa, căci nu poate fi îndoială că în cazul care ne preocupă am făcut o greşeală pe care nu mi-o voi ierta niciodată. Cât p-aci să fie condamnat un nevinovat şi distrusă viaţa unei tinere fete, numai pentru că eu nu m-am gândit la tot ce-ar fi fost cu putinţă.

Redactarăm împreună o notiţă pe care Johnson avea de gând s-o facă să apară chiar în gazetele de seară. Când treaba fu gata, Marian zise iar:

— Sir, nădăjduiesc că starea fiicei dv. Nu e atât de gravă încât să nu poată fi transportată. Aş socoti că e nevoie să fie dusă la locuinţa dv. particulară, de pe una din insule. Aici în palatul acesta mare şi vechi e în primejdie, deoarece criminalul nu se va mulţumi să-l fi înlăturat pe rivalul lui, ci va încerca s-o aducă în puterea sa pe fiica dv.

— Ai dreptate! făcu Sir Hastings. Voi vorbi îndată cu medicul. Fireşte că pe insulă Mabel e mai la adăpost.

— Şi-apoi trebuie să vă rog să ne daţi şi nouă ospitalitate pe insulă – spuse Marian – din clipa când va apare notiţa aceea în gazete, suntem în mare primejdie. În clădirea aceasta mare, care o fi ascunzând cine ştie ce taine, criminalul ne poate ataca în aşa fel încât să nici nu ne putem apăra.

— Dumnezeule! făcu guvernatorul. În bucuria mea nici nu m-am gândit la asta. Vă puneţi capul în joc, domnilor!

Marian îl linişti şi guvernatorul făgădui să ne transporte încă înainte de a se însera, la vila lui particulară.

Johnson plecă să ducă notiţa la gazete, iar Sir Hastings chemă medical care avea să hotărască dacă Mabel putea fi transportată.

Luaserăm înţelegere cu inspectorul să ne întâlnim peste un ceas. Ca să vizităm locul crimei, în taverna de opiu. Trebuia chiar să facem asta ca să bată la ochi, pentru ca notiţa din gazetele de seară să corespundă adevărului, căci se putea foarte lesne ca asasinul să dea târcoale locului unde făptuise crima.

II
STAFIA DIN CAMERA CRIMEI

BĂTRÂNUL MEDIC DE CASĂ al guvernatorului spuse că Mabel Hastings putea fi transportată pe insulă, cu toate precauţiunile de rigoare şi ţinea chiar foarte nimerită o schimbare a mediului: fata, când se va trezi din leşin, ceea ce se aştepta pentru a doua zi, nu trebuia să mai vadă odaia aceea unde primise vestea crimei făptuite de logodnicul ei.

După ce puseră la punct chestiunea aceasta, ne duserăm la inspectorul Johnson, care ne aştepta în cabinetul său. Vizita la taverna de opiu o făceam numai de formă, căci nu credeam deloc să mai găsim niscaiva urme acolo.

Părăsirăm împreună cu Johnson clădirea poliţiei, ne urcarăm în maşina care aştepta afară şi pornirăm spre cartierul vechi la oraşului.

Acesta, numit „Blacktown” (oraşul negru) e locuit de băştinaşi şi negustori asiatici.. Acoperişuri drepte, ferestre zăbrelite, ceardacuri, balcoane de lemn şi uşi scunde caracterizează Blacktown-ul – apoi un întreg vălmăşag de oameni.

Maşina trebui să oprească în cele din urmă căci ne aflam acum în faţa unei străduţe largă de cel mult un metru şi jumătate. Într-adins coborârăm foarte tacticos şi pornirăm agale pe ulicioară în sus.

Fireşte că nu trecu mult şi căpătarăm o întreagă escortă de cetăţeni, dintre care cei mai mulţi îl cunoşteau pe inspector. Grozava crimă era încă vie în mintea tuturor, aşa că imediat vestea sosirii noastre se răspândi cu iuţeala fulgerului prin întreg cartierul.

Când cotirăm într-o a doua stradă, mai îngustă decât cea dintâi, văzurăm că se şi adunase o mulţime de oameni în faţa unei case murdare. Cu mare greu izbuti inspectorul să ne croiască drum prin grămada aceea agitată, apoi fu nevoit să cheme doi poliţişti băştinaşi şi să-i posteze în faţa intrării scunde altminteri o parte din curioşi ne-ar fi urmat în casă.

Pe dinăuntru casa era tot atât de dărăpănată şi murdară cape dinafară. Dar Johnson ne conduse într-o odăiţă dosnică şi care era mobilată simplu, numai cu lucruri trebuincioase. Acolo dădu la o parte covorul de pe podea şi ridică un chepeng.

La cererea lui ne aprinserăm lămpile de buzunar, după cum făcu şi el. Atunci văzurăm în faţa noastră o scară îngustă şi mult umblată, care ducea în jos.

După ce coborârăm treptele, ne pomenirăm în faţa unui mic perete de lemn, pătrat, acoperit în parte de o perdea roşie.

Johnson dădu în lături stofa groasă şi intrarăm într-un coridor îngust, ai cărui pereţi erau căptuşiţi cu mătase, iar podeaua era acoperită cu un covor de preţ.

Vreo zece perdele se înşirau una lângă alta de amândouă părţile gangului, unele erau pe jumătate trase şi în trecere văzui aranjamentul luxos al micilor încăperi, în care fumătorii de opiu se dedaseră patimii lor.

Aproape de capătul gangului perdeaua era lipită de perete cu sigilii de ceară. Johnson cercetă cu luare-aminte peceţile, apoi ne zise:

— Vă rog, domnilor, încredinţaţi-vă singuri că peceţile sunt neatinse şi nici n-ar fi putut fi dezlipite şi puse la loc, căci ceara a pătruns prea adânc în ţesătura perdelei şi a tapetului de mătase.

Ne încredinţarăm că într-adevăr aşa era.

Johnson trase acum perdeaua la o parte şi privirăm în încăperea în care se făptuise crima. Era tot aşa de luxos mobilată ca şi cabinele alăturate, dar pernele divanului larg erau în parte căzute jos, iar covorul din faţă era mototolit. Pe el se vedea o pată mare, ce culoare cafenie – sângele fetei ucise.

Johnson, care stătea îndărătul nostru, scoase deodată o exclamaţie de mirare.

— Domnilor – zise el apoi, cu glas scăzut – trebuie să fi fost cineva în încăpere. Abia alaltăieri am mai cercetat odată, amănunţit, cu doi funcţionari şi am luat o schiţă, ca să pot prezenţa justiţiei o descriere exactă, în ziua judecăţii şi acum văd că scăunelul de la capătul divanului e răsturnat. Pot jura, însă, că alaltăieri stătea în picioare.

— Asta e foarte important – zise Marian – nu cred că încăperea asta să fi fost cercetată de funcţionarii unui alt departament şi sigilată la loc, cum trebuie.

— Cu neputinţă – răspunse Johnson – vedeţi, am introdus aici o inovaţie care s-a dovedit bună. Fiecare funcţionar mai de seamă, în drept să sigileze o încăpere are ştampila sa specială. Înăuntru leului britanic e un locşor liber, unde e imprimată monograma funcţionarului respectiv. Astea de aici sunt sigiliile mele, pe care le-am aplicat alaltăieri şi pecetea o port totdeauna la mine.

Din buzunarul dinăuntru al vestei inspectorul scoase mica pecete, pe care ne-o arătă. Apoi urmă:

— Fiecare slujbaş care s-a folosit de pecetea lui, este obligat să se încredinţeze de câteva ori pe zi de existenţa acesteia, atâta timp cât sigiliile se află aplicate la încăperea respectivă. Aşa dar e cu totul exclus ca cineva să-mi fi sustras

pe ascuns pecetia, pentru ca să intre în încăpere şi să aplice apoi la loc sigiliile.

— Atunci trebuie să existe încă o intrare – spuse Marian – să examinăm pereţii care dau în cele două încăperi alăturate. Străinul numai pe acolo putea veni, dacă n-o fi în tavan sau podea vreo deschizătură, căci peretele din faţă cred că e masiv?

— Da, este zidul de temelie al casei – răspunse inspectorul – încăperile acestea n-au nevoie de ferestre, căci sunt luminate artificial. Marian îndreptă lumina lămpii sale întâi spre tavan, apoi spre podea. Privi cu multă luare-aminte tapetul de mătase al tavanului şi covorul gros de pe podea, apoi zise:

— Atât sus cât şi jos nu poate să fie o uşă secretă, căci atunci ar trebui să se vadă vreo cusătură sau tăietură în mătase sau în covor. Ala dar, rămân numai aceşti doi pereţi. Cui aparţine taverna?

— Unui indian bogat, Dşamse, care face export pe scară întinsă. Minunata lui vilă se află pe una din insule, în partea de sus a golfului. Am îngăduit această tavernă pentru că în nenumărate rânduri făceam capturi frumoase aici. Mulţi criminali s-au trădat în beţia opiului. Dşamse e cu totul de partea noastră şi nu odată a dat dovadă de sinceritatea lui.

— Hm, îi cunosc eu bine pe asiaticii ăştia – zise Marian, îngândurat – mi se pare suspect totdeauna când unul din ei se arată cinstit faţă de asupritorii poporului său. De, se poate să mă înşel, dar cred totuşi că Dşamse i-a buzunărit adesea pe oaspeţii săi, când aceştia erau cuprinşi de beţia opiului. Şi o fi făcut vreo trecere în pereţii despărţitori ai cabinelor. S-au mai văzut acum în primul rând să cercetăm peretele de deasupra acestui divan.

Prietenul meu se apropiă de divan şi se aplecă peste el. Pipăi peretele cu luare-aminte, dar se ridică imediat şi zise:

— De aici e prea greu căci ne împiedecă divanul. Să mergem în cabina alăturată, cred că acolo vom găsi cu siguranţă uşiţa ascunsă.

Părăsirăm camera crimei şi intrarăm în încăperea alăturată, ne apropiarăm de peretele din stânga şi-l pipăirăm cu băgare de seamă. Spre deosebire de cum era cazul la ceilalţi pereţi şi la tavan, tapetul de mătase avea aici numeroase desene şi era lesne cu putinţă ca printre acestea să se scundă o deschizătură, care să fie cu totul nevăzută din pricina modelului ciudat.

Marian stătea între inspector şi mine; el îşi alesese partea peretelui care se afla sub căpătâiele divanului alăturat. Eu alesesem locul care dădea spre peretele de afară, iar inspectorul stătea în apropierea deschizăturii de intrare.

Timp de vreo zece minute căutarăm cu râvnă, fără, însă, să găsim ceva. Deodată Marian şuieră printre dinţi mulţumit, scoase cuţitul şi-l apăsă pe ochiul unuia din animalele fabuloase imprimate pe mătase.

Atunci se auzi un scârţâit slab, apoi o parte a peretelui se dădu în lături. Contururile acestei uşi ascunse erau cu atâta dibăcie alese, încât se împreunau cu desenul şi numai la o căutare foarte atentă puteau fi deosebite.

Dedesubtul uşiţei prin care un om ar fi putut să-şi vâre trupul, stătea divanul pe care se aflase Sidney Harrison, ca ucigaş.

— Vezi – se adresă Marian, triumfător, către inspector – Dşamse al d-tale o fi şterpelit el de multe ori portmoneul sau bijuteriile vreunuia din clienţii săi bogaţi. Şi acum am dat şi de intrarea ascunsă, prin care cineva ar fi putut pătrunde în încăperea sigilată. Aş vrea numai să ştiu cu ce scop o fi făcut-o? Cred că d-ta ai cercetat cu băgare de seamă încăperea cu slujbaşii d-tale?

— Fireşte – răspunse inspectorul – dar spre ruşinea mea trebuie să mărturisesc că nu ne-am gândit să examinăm pereţii.

— Dar ce-o fi asta? îl întrerupse Marian, arătând spre scăunaşul de la căpătâiul divanului.

Atât inspectorul cât şi eu rămaserăm acum cu gura căscată, căci scăunaşul acesta, care înainte fusese răsturnat.… era acum iarăşi în picioare.

Aşa dar, în vreme ce noi căutam în această încăpere deschizătura ascunsă, cineva trebuie să fi fost în camera crimei şi să fi ridicat scăunaşul.

Nu prea ţi-e îndemână ştiind în apropierea ta un om, pe care nu-l vezi şi nu-l auzi. Îmi pregătii revolverul; ţineam mâna pe el, gata să trag. Inspectorul îşi scoase şi el arma din buzunarul de la spate şi o trecu în cel de la haină.

— Cine să fi fost? şopti el.

Marian înălţă din umeri, apoi zise încet:

— Poate să fi fost adevăratul făptuitor, sau numai o iscoadă a lui Dşamse, care, în prostia-i fără margini a ridicat la loc scăunelul, ca să-ncerce să ne înşele pe noi. Îşi închipuia că o să credem că ne înşelasem înainte, când spusesem că cineva trebuie să fi pătruns pe furiş în încăpere. Dacă e vorba, însă, de adevăratul făptuitor, atunci l-a atras aici pornirea aceea cunoscută pe care o are criminalul pentru locul ticăloşiei sale, sau a uitat un obiect pe care ţine neapărat să-l aibă iar. De aceea sunt de părere să mai cercetăm odată cu toată luarea aminte camera crimei.

— Dar mai întâi să aruncăm o privire în ultima cabină – spuse Johnson – căci de acolo trebuie să ne fi observat omul care se aţine pe aici. Şi printr-un capac asemănător din perete va fi ridicat şi scăunaşul.

— Tot ce se poate – încuviinţă Marian – atunci să ne grăbim însă, poate izbutim să mai punem mâna pe el.

Cu inspectorul în frunte ieşirăm în gang şi alergarăm spre ultima cabină, care se afla la stânga aceleia în care se făptuise crima.

Când însă Johnson smulse perdeaua, se dădu repede înapoi şi scoase un geamăt, ducând în acelaşi timp mâinile la faţă. Smulsei repede pistolul, băgai de seamă că Marian, care se afla înaintea mea, făcea acelaşi lucru, dar şi prietenul meu se clătină pe spate scoţând şi el un ţipăt de durere, ducând de asemenea mâinile la faţă.

Ca o umbră văzui un bărbat înalt, al cărui chip nu-l putui recunoaşte, deoarece atât inspectorul cât şi Marian scăpaseră jos lămpile lor, în timp ce lumina lanternei mele era acoperită de spatele prietenului meu.

Sării repede în lături şi ridicai braţul în care ţineam arma, dar în acelaşi moment avui un simţământ ca şi cum mi s-ar fi zvârlit în faţă plumb topit. Durerea grozavă mă făcu să uit totul. Revolverul şi lampa îmi căzură din mâinile pe care le dusei repede la ochi, din pricina acelei dureri grozave.

Apoi mă prăbuşii la pământ, simţii că dispare durerea în acelaşi timp cu voinţa mea şi repede de tot îmi pierdui cunoştinţa.

*

* *

Când mă trezii era o beznă adâncă în juru-mi. Memoria îmi revenea cu-ncetul, până când, în cele din urmă, revăzui şi ultima imagine dinainte de a-mi fi pierdut cunoştinţa.

Făptura mare, ca o umbră, apoi durerea îngrozitoare şi la urmă căderea în nesimţire. Asta se întâmplase în taverna de opiu a lui Dşamse. Unde mă aflam oare acum?

Constatai cu bucurie că-mi puteam mişca în voie mădularele. Dibuii în jurul meu şi dădui de o mână omenească.

— Mariane? şoptii îndată.

— Da, Robert, eu sunt – răspunse prietenul meu, tot aşa de încet – mare drăcovenie şi aia cu care ne-a ameţit individual nevăzut.

— Groaznic! se auzi glasul inspectorului. Aveam senzaţia că-mi arde capul. Dar unde om fi acum?

— În taverna de opiu, fireşte – răspunse Marian – se simte mirosul dulceag al otrăvii. Lămpile noastre de buzunar trebuie

să fie pe jos.

Dibuii îndată în juru-mi şi găsii într-adevăr revolverul, apoi lampa. O aprinsei şi văzurăm că ne aflam unul lângă altul în gangul îngust care se afla între cabinele de fumat.

Marian şi inspectorul îşi ridicară lămpile care se rostogoliseră ceva mai departe, apoi ne scularăm în picioare şi ne uitarăm unul la celălalt.

Dar nu se vedea nici o urmă, ochii noştri nu ne mai dureau deloc.

— Slavă Domnului! făcu Marian. Mă gândeam să nu ne fi pierdut vederea. Dar acum să cercetăm repede încăperea crimei! Aş pune rămăşag că potrivnicul nostru a fost adevăratul făptuitor, care, precum spusesem, căuta vreun obiect.

Marian vorbise atât de încet încât dacă aş fi fost vreo iscoadă ascunsă pe aproape nu l-ar fi putut auzi. Tot atât de încet vorbi şi inspectorul:

— N-ar fi bine să cercetăm la repezeală celelalte cabine, dacă nu cumva stă pitit acolo misteriosul vizitator? Fireşte că trebuie să rămânem despărţiţi, pentru că, în cazul că unul din noi ar cădea răpus de otrava aceea grozavă, ceilalţi să-i poată veni în ajutor.

— Bine, putem face şi aşa – încuviinţă Marian – dar cred că nemernicul ăla a şters putina. Drace! Un ceas am zăcut în nesimţire. Mă mir cum cei doi poliţişti pe care i-ai lăsat de pază la intrare, n-au devenit bănuitori.

Cercetarea cabinelor se termină curând. Misteriosul necunoscut nu era nicăieri.

Intrarăm în încăperea crimei şi Marian începu să dea jos pernele de pe divan şi covorul de mătase care-l acoperea. Părea să aibă un plan al lui. La urma trase de la perete divanul.

— Şi asta am făcut-o la timpul său – zise inspectorul.

Când însă prietenul meu pipăi tapetul de mătase al peretelui, Johnson nu se putut stăpâni şi zise:

— Crezi cumva că făptuitorul a introdus mâna prin deschizătura secretă şi cu prilejul acesta a pierdut vreun obiect?

— Nu vorbi atât de tare! îl preveni Marian. Aici trebuie să presupunem cu adevărat că pereţii au urechi. Da, bănuiesc că i-o fi scăpat poate un obiect mic îndărătul tapetului de mătase. Sunt încredinţat că d-ta cu ajutoarele d-tale aţi cercetat atât de temeinic întreaga încăpere, încât nu se poate afla într-însa nici un obiect pierdut, dar tapetul de pe perete cu siguranţă că l-aţi trecut cu vederea.

— E drept, nici nu ne-am fi putut gândi la asta, căci nu ştim de existenţa capacului secret. Ai găsit ceva?

— Da – răspunse Marian, cu încordare.

Scoase cuţitul şi făcu o tăietură în mătase. Un obiect lucitor căzu afară şi îl prinse cu îndemânare, vârându-l în buzunar.

— Să plecăm – zise el apoi – nu mai e nevoie să pui sigilii, domnule inspector, căci individual misterios care dă târcoale pe aici mai are de sigur şi alte căi ca să ajungă în odaia crimei, chiar dacă ai sigila cele două uşiţe secrete din pereţi. De când am găsit obiectul acesta suntem în mare primejdie.

Spunând acestea Marian scoase revolverul şi păşi cu băgare de seamă spre perdeaua care despărţea încăperea de gang. Mă simţii cuprins de teamă, căci nu degeaba recurgea Marian la o asemenea prevedere. Avea şi dreptate, misteriosul individ trebuie să fi pierdut un obiect foarte preţios de vreme ce se întorsese în câteva rânduri la locul crimei şi ne atacase chiar pe noi. Dacă observase cumva că Marian găsise obiectul, atunci ne aflam într-adevăr în mare primejdie.

Ajunserăm nevătămaţi la scara îngustă care ducea sus şi în cele din urmă părăsirăm casa. Inspectorul răsuflă uşurat când încuie uşa, apoi făcu un semn poliţiştilor să ne urmeze şi încet ne făcurăm drum prin mulţimea care aşteptase nerăbdătoare ivirea noastră. Ne urcarăm în maşină, care porni repede înapoi spre poliţie.

III
ATENTATELE

ERAM FOARTE CURIOS să aflu ce găsise Marian şi nu mai puţin Johnson ardea de nerăbdare.

Prietenul meu se arătă de o prevedere care-mi păru cam exagerată. Se apropiă mai întâi de fereastra încăperii şi privii nu numai jos în stradă, ci şi în sus. Apoi păşi încetişor spre uşa odăii şi o deschise brusc, sărind repede înapoi, după care ieşi pe gang şi privi în sus şi în jos.

Abia pe urmă intră iar înăuntru, închise uşa şi se apropiă de biroul inspectorului. Scoase din buzunar micul obiect şi ni-l arătă în palmă.

Îmi scăpă o exclamaţie de mirare, căci văzui sclipind o bijuterie de preţ.

Era un inel tăiat dintr-o piatră opalină şi care înfăţişa un şarpe cobra care-şi muşca coada. Cu siguranţă că acest inel era vechi de tot şi de o valoare foarte mare.

— Acum îmi explic de ce a tot venit criminalul, căuta inelul acesta – zise inspectorul – un obiect atât de preţios şi în primul rând atât de bătător la ochi nu-l laşi prea uşor la locul unei crime. N-ar fi bine să publicăm în ziare o descriere a inelului şi să făgăduim o răsplată mare aceluia care ne va spune cui aparţine bijuteria? În felul acesta punem mâna pe criminal.

— Nu cred să se prezinte cineva – răspunse Marian cu hotărâre – inelul acesta pare să fie de origine străveche indiană şi o fi aparţinând unui nobil hindus. Un astfel de personaj dispune de viaţa şi de moartea supuşilor săi, aşa că nici unul din servitorii lui nu va putea fi îndemnat să-l trădeze, chiar dacă i s-ar făgădui o avere.

— Se poate să ai dreptate – încuviinţă inspectorul – atunci ai de gând să nici nu pomeneşti de această descoperire?

— Nu; cred că notiţa care va apare astăzi în gazete e deajuns deocamdată. Poimâine vom putea anunţa că am găsit şi un inel de mare preţ a cărui fotografie va fi reprodusă de toate ziarele.

Marian tăcu câteva clipe, apoi întrebă:

— Domnule inspector, cred că ai nişte măşti contra gazelor, care să ne poată ocroti şi de otrava aceea drăcească a duşmanului nostru? Bănuiesc că se va folosi de ea dacă ne va face o vizită. Ne trebuie trei măşti, dintre care una pentru Pongo al nostru. Te sfătuiesc şi pe d-ta să dormi la noapte cu masca pe faţă.

— Bine zici – încuviinţă Johnson – împotriva acestui gaz drăcesc nu ajută deloc curajul. Vom merge în magazie, unde

voi pune să vi se caute trei măşti. Vrei să păstrezi d-ta inelul?

— Cred că e mai în siguranţă la mine – răspunse Marian.

Luă inelul de pe masă, unde-l pusese, îl ţinu câteva clipe în lumina vie a soarelui, astfel încât scânteia în toate culorile curcubeului, aruncă o privire pe fereastră, apoi dădu din cap mulţumit.

— Acum o fi aflat cu siguranţă – zise el, spre uimirea noastră – colo peste drum e clădirea poştei, după cum ne spuneai, domnule inspector. Am văzut stând acolo un bărbat care privea încoace printr-un ochean. Când a văzut sclipirea inelului a dispărut repede de la postul său de observaţie.

— Drace! făcu Johnson, înmărmurit. Acum să şti că eşti într-adevăr în mare primejdie, domnule Farrow.

Marian îl linişti şi inspectorul ne duse în magazie, unde căpătarăm măşti contra gazelor, care apărau faţa şi împotriva acizilor.

Apoi prietenul meu însărcină un poliţist să ne aducă o maşină şi pornirăm imediat spre palatul guvernatorului, nu fără a fi urmăriţi de o altă maşină, de care scăparăm, însă, mulţumită vitezei automobilului nostru.

— Aşa, acum trebuie să mergem repede pe insulă – zise Marian, când intrarăm în palat – după aceea vom putea aştepta în linişte vizita criminalului.

Sir Hastings ne vesti că fiică-sa şi fusese transportată la vilă, iar doi servitori ne vor duce şi pe noi acolo, într-o barcă cu motor.

Guvernatorul deveni cu totul alt om când Marian îi povesti în grabă despre succesul nostru şi-i spuse că era aproape sigur că un altul făptuise crima de care era învinovăţit tânărul Harrison.

Nu trecură nici cinci minute de când intrarăm în palat şi o maşină – în care luarăm loc împreună cu Pongo şi Maha – ne duse în grabă spre port, unde ne îmbarcarăm pe barca cu motor a guvernatorului.

Ne îndepărtasem mult de ţărm, când băgai de seamă că Marian privea cu încordare înapoi. Întorsei şi eu capul şi văzui o barcă cenuşie, care spinteca valurile cu repeziciune în urma noastră.

Marian întrebă pe unul din servitorii indieni dacă cunoştea barca ce venea după noi. Omul o privi cu luare aminte, apoi zise:

— *Sahib,* am văzut-o în câteva rânduri printre insule. Nu ştiu a cui e, dar este cea mai repede barcă din golf. Pare să vie de-a dreptul spre noi.

— Da – spuse Marian, cam neliniştit – cârmaciul o fi având de gând să ne-o ia înainte trecând alături de noi.

Se putea recunoaşte lămurit făptura unui indian, care ţinea încleştată cârma bărcii cenuşii. Venea direct spre pupa noastră şi avui un simţimânt de teamă când auzii tot mai aproape duduitul motorului.

— Puneţi măştile! strigă Marian. Scoateţi pistoalele!

Fără să pun vreo întrebare îndeplinii îndată porunca. Pongo îşi trase şi el masca peste faţă. Dar în loc de revolver, el scoase cuţitul său enorm, de care se folosea mai bine.

Într-adevăr, barca cenuşie se apropiase până la vreo cincizeci de metri. Văzui desluşit chipul nemişcat al cârmaciului, ai cărui ochi scăpărători erau aţintiţi asupra noastră.

— Bagă de seamă în spate! îmi strigă Marian, de sub mască. Eu iau cârma.

Sări în mijlocul bărcii şi după ce dădu în lături pe indianul care făcu ochii mari văzându-ne cu măştile pe faţă. Înhăţă roata cârmei, o răsuci pe jumătate şi privi cu încordare înapoi.

Barca cealaltă – o adevărată barcă de curse – era acum numai la douăzeci de metri şi cârmaciul ar fi trebuit să răsucească roata dacă vroia să ferească o ciocnire.

Deodată băgai de seamă, că viaţa ne era în joc. Avea dreptate Marian: preţiosul inel trebuia să aparţie unui indian nobil, ai cărui servitori se duceau fără şovăire la moarte pentru dânsul.

Barca noastră avea să fie sfărâmată în ciocnirea care trebuia să urmeze îndată şi atunci eram pierduţi, căci rechinii ne vor sfâşia.

Încă zece metri ne mai despărţeau de barca cealaltă… Ridicai pistolul, ca să-l culc la pământ pe cârmaciul, dar în aceeaşi clipă barca noastră se abătu atât de tare spre dreapta, încât era cât p-aci să cad peste bord.

Nu-i vorbă, conducătorul celeilalte bărci încercă să ne izbească în coastă, dar Marian făcuse manevra cu atâta dibăcie în ultima clipă, încât indianul nu mai izbuti să smucească barca lui.

Trecu doar la câţiva centimetri de noi, dar în aceeaşi clipă ridică mâna şi imediat scânteie în lumina soarelui o pulbere fină.

Bănuii că era vorba de otrava aceea grozavă; ridicai repede revolverul şi slobozii două gloanţe.

În acelaşi moment detună şi arma lui Marian; indianul ridică braţele, apoi se prăbuşi grămadă. Lipsită de cârmaciul, barca se răsuci odată în loc şi goni de-a dreptul spre o stâncă din apă (recif) ce se afla la vreo două sute de metri de coastă.

Peste câteva minute ea se izbi cu toată puterea de stâncă şi în aceeaşi clipă ţâşni în sus o flacără uriaşă, un nor gros de

fum învălui reciful şi barca, se auzi o bubuitură puternică şi când vântul împrăştie fumul nu mai văzurăm nici urmă de barcă şi cârmaciul.

Mă întorsei spre Marian şi mă speriai de moarte, căci cei doi indieni şi Maha al nostru zăceau nemişcaţi pe fundul bărcii. Bănuiala mea fusese întemeiată, deci, indianul zvârlise otrava spre noi şi numai mulţumită măştilor scăpasem de efectele ei.

Marian îmi făcu un semn liniştitor. Îmi adusei aminte că şi noi ne trezisem după un ceas, fără să fi avut ceva. Ajutat de Pongo îi dusei pe cei trei la un loc mai bun, în vreme ce prietenul meu cârmea spre insula apropiată.

Din toate părţile ne ieşiră înainte bărci, care observaseră cele petrecute; veni şi o barcă a poliţiei, în frunte cu un comisar, care făcu ochi mari văzându-ne cu măşti pe faţă. Uitasem să ni le scoatem. O făcurăm însă acum, când nu mai era primejdie.

Marian povesti pe scurt poliţistului cele întâmplate şi-l rugă apoi să ne călăuzească la insula pe care se afla vila guvernatorului.

Amabilul comisar porni înaintea noastră şi după un sfert de ceas de drum ne arătă o insulă care se deosebea de celelalte prin bogăţia vegetaţiei bine îngrijite.

Pe ponton se iviră doi servitori la apropierea noastră. Ne cunoşteau de la palatul din oraş şi dădură o mână de ajutor la transportarea celor căzuţi în nesimţire. Pe Maha îl luă Pongo în camera lui.

După ce ne instalarăm în odăile noastre, Marian îi adună pe servitori şi ceru ca doi din ei să facă de pază mereu în jurul insulei, ca să vestească imediat apropierea vreunei bărci. Le spuse stăruitor că pluteam în mare primejdie.

După ce căpătă făgăduiala indienilor că vor fi cu ochii în patru, Marian mă luă cu dânsul în inspecţie. Trebuia să cunoaştem terenul pe care aveam să ne aşteptăm la un nou atac al duşmanului nostru.

Tot vorbind, ocolirăm întreaga insulă. La Sud şi la Nord de ea, cam la două sute de metri depărtare, se aflau alte insule, a căror apropiere nu era deloc plăcută.

— Hai acum să cercetăm casa! zise Marian. Trebuie să cunoaştem fiecare încăpere în parte şi Pongo ne va însoţi.

Un indian mai în vârstă, un fel de intendent al casei, ne călăuzi prin tot bungalowul, care era mobilat cu mult gust. Ne întipărirăm exact aşezarea fiecărei odăi şi Marian ne atrase în deosebi atenţia asupra camerei lui Mabel Hastings, spunând că sărmana bolnavă e şi ea foarte primejduită.

După ce sfârşirăm de vizitat casa, mai străbăturăm insula în toate direcţiile, observând tufele pe unde s-ar fi putut ascunde un duşman.

Cu prilejul acesta furăm surprinşi de Sir Hastings, care venise din oraş.

În vremea asta cei doi servitori căzuţi în nesimţire şi Maha se treziseră. La întrebarea lui Marian oamenii spuseră că în clipa când negura se lăsase deasupra bărcii noastre, avuseseră şi ei impresia parcă le-ar arde faţa.

Prietenul meu trimise imediat un servitor în oraş, cerând de la inspectorul Johnson încă vreo câteva măşti contra gazelor, ca să aibă fiecare una.

Se făcuse vremea cinei şi luarăm masa în cerdacul plin de flori. Trebuia să se-ntunece curând şi ne grăbirăm cu mâncarea, ca să fim gata, căci ne puteam aştepta ca odată cu lăsarea nopţii duşmanul nostru să întreprindă ceva.

Când apuse soarele, servitorul care se dusese în oraş s-aducă măştile nu se-ntorsese încă.

Ne îndreptarăm îndată spre marginea insulei, cu măştile atârnate la brâu şi o ocolirăm împreună cu cei doi indieni care tocmai erau de pază.

Pe când mă aflam la ponton, auzii apropiindu-se o barcă cu motor. Luai imediat masca în mâna stângă, iar în dreapta ridicai revolverul, apoi strigai spre barcă:

Răspunse servitorul guvernatorului, care se dusese să aducă măştile. Fui însă foarte prevăzător, mă dusei îndărătul trunchiului unui copac apropiat şi luminai cu lampa mea barca. Nu era nici o primejdie; servitorul aducea într-adevăr măştile, pe care le împărţirăm imediat.

Se scurse ceas după ceas. Sir Hastings se dusese de mult la culcare. Trecuse de miezul nopţii şi tot nu se zărea vreo barcă.

Deodată, însă, detunară împuşcături. Veneau dinspre miazăzi, dar se auzeau de departe şi dintr-o direcţie unde nu observaserăm nici o insulă. Lucrul era oricum ciudat şi ne retraserăm la capătul de miazăzi al insulei, pentru ca să putem asculta în spre largul mării. Dar nimic nu se întâmplă, numai împuşcăturile se urmau fără întrerupere.

Se scurseră astfel vreo cinci minute, când Marian băgă de seamă deodată că ne aflam cu toţii adunaţi pe partea aceasta a insulei.

— Împrăştiaţi-vă repede! strigă el, agitat. Te pomeneşti că asta a fost numai o manevră a duşmanului nostru, ca să ne abată atenţia.

Înainte însă de a-i putea urma porunca, văzurăm că era prea târziu, deoarece Marian recunoscuse abia în ultima clipă vicleşugul duşmanului.

O lumină orbitoare izbucni deodată în mijlocul insulei şi când alergarăm într-acolo, rămaserăm câteva clipe înmărmuriţi de groază, căci bungalowul guvernatorului era o mare de flăcări. Focul trebuie să fi provenit de pe urma unei explozii şi să se fi întins repede, căci trecuse abia o jumătate de minut de la izbucnirea primei lumini şi acum vâlvătaia şi cuprinsese acoperişul.

Pe ferestre şi uşi dădură buzna servitorii indieni şi printre ei zării, spre nespusa mea bucurie. Şi pe guvernator, care, cu o sprinteneală tinerească, sărea prin fereastra dormitorului său.

Atunci îl auzii pe Marian strigând:

— Mabel şi Maha sunt în casă!

Ne năpustirăm spre vila incendiată, cu gând să încercăm imposibilul şi să intrăm în această mare de flăcări, ca să-i salvăm pe cei doi… Dar Pongo fu mai repede! Noi nu făcusem nici jumătate de drum, când el şi urca scările spre cerdac şi în clipa următoare dispăru în norul de fum şi flăcări.

Ca din depărtare auzii glasul lui Marian, care, cu porunci energice împărţea pe servitori în jurul insulei.

Eu stăteam încremenit, cu gândul la Pongo… va ieşi el de acolo?

Deodată un suspin de uşurare îmi scăpă din piept şi lacrimi de bucurie îmi umplură ochii, căci dintre flăcări ieşea Pongo, ţinând în braţe pe Mabel Hastings, iar lângă el cobora treptele credinciosul nostru Maha.

IV
MOARTEA LUI JOHNSON

SCOŢÂND UN STRIGĂT DE BUCURIE, Sir Hastings se repezi la Pongo, care se clătină puţin pe picioare.

— Repede îndărătul tufişului de colo! se auzi glasul lui Marian. Nu trebuie să rămânem în lumina focului. Iute, Pongo!

Adevărat, duşmanul era pe insulă, el dăduse foc vilei, pe când noi ne lăsasem amăgiţi de împuşcături şi alergasem spre miazăzi.

Sărirăm repede spre tufişul apropiat, în umbra căruia nu puteam fi văzuţi. Abia ajunsesem în întunerecul ocrotitor, că dinspre ţărmul răsăritean se auziră strigăte scoase de servitorii postaţi acolo.

— Vezi d-ta de fiica d-tale – strigă Marian guvernatorului – pentru luptă suntem noi aici.

Fără să mai aştepte răspunsul lui Sir Hastings, începu să gonească spre ţărm. Eu mă ţinui după dânsul, în vreme ce alături de noi alergau Pongo şi Maha.

Când ajunserăm la ţărm, văzurăm care era pricina larmei. O barcă mare, cu motor, venea spre insulă şi deodată se aprinse la prora ei un reflector care îşi aruncă lumina de-a dreptul asupra noastră. Imediat ne retraserăm în tufişurile ocrotitoare şi Marian strigă ceva spre barcă.

— Inspectorul Johnson – se auzi răspunsul.

În acelaşi timp reflectorul fu ridicat în sus, aşa că nu mai eram orbiţi de lumina lui şi în barcă se aprinse o clipă o lampă de buzunar, care lumină faţa inspectorului.

Când barca opri la debarcader, văzurăm cu bucurie că afară de Johnson mai coborâră din ea zece poliţişti, toţi prevăzuţi cu măşti împotriva gazelor.

— N-am mai avut răbdare să stau acasă – spuse inspectorul – aşa că am dat târcoale pe apă, cu oamenii mei.. Când am văzut apoi vâlvătaia pe insulă, am înţeles că duşmanul nostru a făptuit vreo ticăloşie. Cred că şi împuşcăturile dinspre miazăzi erau în legătură cu asta?

— Da – răspunse Marian – cu ajutorul lor ne-a atras la capătul de miazăzi al insulei şi în vremea asta a putut pune foc casei. Pongo al nostru şi-a primejduit însă viaţa şi a salvat-o pe Mabel Hastings din flăcări. Omul care a provocat focul trebuie să se mai afle pe insulă, căci n-am văzut nici o barcă îndepărtându-se.

— Atunci trebuie să cercetăm împrejurimile! zise inspectorul. Haideţi, băieţi, puneţi măştile! Trageţi imediat ce

zăriţi pe cineva suspect şi nu vrea să se predea! Unde e Sir Hastings, domnule Farrow?

— Împreună cu fiică-sa la adăpostul unui tufiş. Să mergem însă imediat la el, căci sunt neliniştit ştiindu-l singur.

Pe marginea de nord-vest a insulei detunaseră două împuşcături. O zbughirăm îndată într-acolo, punându-ne măştile pe faţă.

Când ajunserăm la locul cu pricina, dădurăm de un servitor al guvernatorului, care zăcea nemişcat în iarbă. La lumina lămpii de buzunar, văzurăm că nenorocitul fusese omorât cu o lovitură de cuţit. Arma aceasta era încă înfiptă în gâtlejul său.

Marian se întinse îndată pe burtă şi privi spre mare. Apoi întinse braţul şi descărcă două gloanţe din revolverul său. La vreo cincizeci de metri depărtare se auzi un răcnet de moarte. Aşa dar, Marian îl descoperise pe ucigaş în vreo barcă şi-l pedepsise cum se cuvenea.

Era de presupus că primejdia trecuse pentru noi, aşa că ne scoaserăm măştile, care ne împiedecau auzul şi le atârnarăm de brâu.

— Bravo, domnule Farrow – zise Johnson – bine ai făcut! Te pomeneşti că l-ai împuşcat chiar pe duşmanul nostru neîmpăcat. Voi trimite imediat într-acolo barca mea. Sau au fost mai mulţi oameni în barca pe care ai văzut-o?

— I-aş fi ucis şi pe aceştia dac-ar fi fost – spuse Marian, calm – am văzut însă numai unul, care vâslea cu băgare de seamă.

Inspectorul strigă o poruncă oamenilor săi şi patru din ei plecară cu barca lui cu motor, ca să-l aducă pe cel împuşcat.

— Acum să ne ocupăm de Sir Hastings şi de fiică-sa – spuse Marian.

În vremea asta bungalowul se prăbuşise, dar ruinele arzânde mai dădeau destulă lumină ca să putem vedea.

Când cotirăm pe după tufişul unde-i lăsasem pe guvernator şi fiica lui, rămaserăm înmărmuriţi, căci amândoi dispăruseră.

În strigarăm pe nume pe Sir Hastings, dar nu primirăm răspuns.

— Ce ne facem acum, domnule Farrow? întrebă Johnson.

— Să ne urcăm în barca guvernatorului! hotărî Marian. Trebuie să cercetăm pe mare. În timp ce Indianul pe care l-am împuşcat a atras asupra lui atenţia paznicul de la capătul de nord-vest al insulei, duşmanul nostru trebuie să-l fi atacat pe guvernator şi să-l fi dus în altă parte. Nu trebuie să mai avem nici un fel de scrupule acum, domnule inspector. Cine locuieşte pe celelalte insule?

— Aici, la miazăzi, e proprietatea bogatului indian Dşamse – răspunse Johnson – e prima insulă pe care o puteţi vedea de

aici.

— Atunci trebuie să mergem neapărat într-acolo – spuse Marian.

Dădurăm buzna spre debarcader şi sărirăm în barca cu motor a guvernatorului. După ordinul inspectorului, doi poliţişti rămaseră pe insulă, iar patru veniră cu noi în barcă.

Tocmai când eram gata să pornim, se-ntoarse barca poliţiei. Oamenii scoseseră din luntrea cu vâsle un indian, căruia cele două gloanţe ale lui Marian, îi găuriseră ţeasta.

O dovadă că prietenul meu nu ucisese un nevinovat, erau cele două pistoale pe care le avea mortul la brâu şi mai ales teaca goală a cuţitului; arma o găsisem în gâtlejul nenorocitului indian.

— Ăsta e intendentul lui Dşamse! făcu Johnson, uimit. Trebuie să facem o vizită stăpânului.

Se-ntoarse spre cei patru poliţişti din barcă:

— Voi mergeţi încetişor în jurul insulei guvernatorului şi lăsaţi pe ţărm cadavrul indianului. Trageţi fără şovăire dacă se arată cineva suspect. Şi nu uitaţi măştile de gaze!

Marian, care luase cârma bărcii cu motor, se îndreptă spre miazăzi, către insula lui Dşamse.

Când furăm la numai douăzeci de metri de ea, Marian ne porunci:

— Puneţi măştile! Pistoalele pregătite!

Opri motorul şi barca alunecă încetişor spre debarcader.

Acolo se afla priponită o barcă mare cu motor, dar văzurăm îndată că mai erau şi alte locuri pentru bărci, care stăteau goale. Asta era foarte suspect, căci însemna că se aflau în drum mai multe bărci cu duşmani de-ai noştri – în afară de cea cenuşie, care se prăpădise prin explozie şi cea cu lopeţi, al cărei barcagiu fusese ucis de Marian. Şi Sir Hastings cu fiică-sa trebuiau să fi fost răpiţi şi ei cu ajutorul unei bărci.

Sărirăm repede pe ţărm şi, în vreme ce un poliţist priponi barca, noi pornirăm pe cărarea care ducea în interiorul insulei.

Aprinseserăm lămpile şi ţineam lumina îndreptată de amândouă părţile drumului, fără să descoperim nimic suspect, încă.

Nevătămaţi ajunserăm într-un luminiş din mijlocul insulei, unde se afla un bungalow mare. Dşamse trebuia să fie într-adevăr foarte bogat, căci casa avea o înfăţişare luxoasă.

La un semn al lui Johnson, poliţiştii se împrăştiară în jurul bungalowului, apoi inspectorul urcă cel dintâi scările care duceau la verandă.

Cu patul revolverului ciocăni la uşa de intrare, apoi se dădu un pas înapoi. După câteva clipe numai uşa fu deschisă cu violenţă, o jerbă de foc ţâşni din întunerec şi odată cu

detunătura armei Johnson ridică braţele, se-ntoarse pe jumătate şi se prăbuşi la pământ.

În acelaşi timp detună şi arma lui Marian şi în bezna casei răsună un ţipăt.

Aprinserăm iarăşi lămpile, pe care le stinsesem când păşiserăm pe terasă. În faţa noastră se ivi un coridor lat şi luxos aranjat, pe covorul căruia se zvârcolea un Indian.

Deodată detunară împuşcături din toate părţile, prin ferestrele bungalow-ului şuierară gloanţele trecând pe la urechile noastre.

Din pricina iritaţiei, însă, duşmanii noştri ţinteau prost, astfel că nici un glonţ nu ne nimeri.

Cu paşi mari pornirăm înainte, în lăuntrul casei. În acelaşi timp în faţa vilei detunau pistoalele poliţiştilor şi câteva ţipete dovediră că nimeriseră bine.

Dar focurile dinăuntru se înteţeau. Şi în pervazul uşilor ce dădeau pe gang se iviră făpturi, care începură să tragă cu pistoalele asupra noastră. Din diferite părţi ţâşneau norii aceia de negură, care conţineau grozava otravă.

Răspunserăm şi noi cu gloanţe şi peste câteva minute zăceau la pământ cinci oameni, iar ceilalţi dispăruseră tot atât de repede precum apăruseră.

Tocmai lăsasem revolverul în jos, când văzui nelămurit, alături de mine, o mişcare. O perdea groasă fu smulsă în lături şi când întorsei privirea mă pomenii în faţa unei ţevi de revolver.

Fulgerător însă trăsei capul în lături, împuşcătura detună şi glonţul îmi atinse uşor gâtul. Înainte, însă, de a putea smulge arma de la brâu, ceva scânteie din spatele meu, îmi trecu pe dinainte şi se înfipse în gâtlejul indianului înalt din faţa mea. Pongo zvârlise cuţitul său de rechini.

Uriaşul negru sări înainte, dădu cu totul în lături perdeaua şi se aplecă asupra muribundului, ca să-i scoată cuţitul din gâtlej. Întâmplător îndreptai lumina lămpii mele în odaie şi cu toate că mă simţii cuprins de o spaimă de moarte, ridicai totuşi imediat revolverul.

Primul glonţ smuci cuţitul din mâna indianului, pe care tocmai vroia să-l înfigă în Mabel Hastings, care zăcea leşinată pe un divan. Al doilea glonte îl culcă la pământ pe ucigaş, cu tâmpla găurită.

Sir Hastings stătea nemişcat într-un scaun, cu capul în piept şi braţele atârnând în jos. Mă speriai căci presupuneam că e mort – mă repezii în cameră şi aplecându-mă asupra lui, băgai de seamă că răsufla uşor, ca şi Mabel.

Ştiam că ar fi în mare primejdie, dacă îi lăsam singuri şi fără apărare acolo, astfel că rămăsei lângă dânşii, deşi lupta în

jurul casei continua.

Îmi dădui curând seama cât de bine făcusem, căci un indian cu faţa însângerată se năpusti în cameră şi cu pumnalul ridicat se aruncă asupra guvernatorului. Dar se rostogoli la picioarele acestuia, cu fruntea găurită de glonţul meu.

Împuşcăturile se potoliră cu încetul. Se scurseră vreo cinci minute şi deodată Marian dădu buzna în odaie. Îşi scoase masca şi eu făcui la fel.

— Foarte bine – zise el, văzând cadavrele indienilor – ai făcut ce se cuvenea. Dar acum trebuie să mergem mai departe, căci şase indieni au fugit. Şi printre ei trebuie să se afle misteriosul ucigaş, căci toţi luptătorii l-au ocrotit cu trupurile lor.

La chemarea lui Marian, doi poliţişti intrară în odaie. Prietenul meu le porunci să vegheze asupra guvernatorului şi fiicei sale, apoi dădurăm buzna afară din casă. Câteva clipe mai zăbovirăm pe terasă, ca să ne dăm seama ce e cu Johnson. Viteazul poliţist era mort, cu fruntea găurită de un glonţ.

Ne ridicarăm repede şi sărirăm câte patru trepte care duceau în grădină. Din întunerec se ivi Pongo, alături de Maha.

— Duşmani plecat cu barca, Massers! exclamă uriaşul. Repede, ca să poată prinde încă!

Alergarăm spre debarcader, sărirăm în barca guvernatorului şi pornirăm. Pongo arătase spre miazăzi:

— Duşmani plecat într-acolo.

De dincoace, din faţa insulei guvernatorului, se ivi barca poliţiei şi îndreptă reflectorul spre noi. Marian strigă spre oameni să-i ia pe guvernator şi fiică-sa, apoi dădu toată viteza motorului şi cârmi spre miazăzi.

V
CEA DIN URMĂ LUPTĂ

ÎI ZĂRIRĂM PE FUGARI, dar când auziră motorul bărcii noastre, o zbughiră cu o iuţeală fantastică.

— De, n-avem încotro – spuse Marian, morocănos şi întoarse barca – mâine va trebui să cercetăm toată coasta. Acum mai avem mult de lucru.

Ne îndreptarăm spre insula guvernatorului. Poliţiştii, care ne întâmpinară la debarcader, erau adânc îndureraţi de moartea inspectorului, dar în ochii lor sclipea dorul de răzbunare şi ştiam acum că vom avea tot sprijinul poliţiei.

Un poliţist porni cu barca cu motor spre oraş să aducă întăriri.

Când ne apropiarăm de luminiş, un sergent ne vesti că Sir Hastings îşi revenise în simţiri.

Alergarăm la el şi dânsul ne strânse mâna, mişcat, când Marian îi povesti că eu îl scăpasem pe el şi pe fiică-sa de la o moarte sigură.

Apoi ne rugă să-l ducem pe el şi pe Mabel cu barca lui în oraş, căci era foarte îngrijorat de sănătatea fetei, care se zvârcolea neliniştită şi rostea cuvinte fără şir.

Pongo o ridică uşurel pe braţe şi o duse la ţărm. Alături de el mergea Maha.

Când trecurăm pe lângă un tufiş des, Maha o zbughi deodată între crengi, o mişcare sălbatecă se stârni în mijlocul frunzişului, apoi răsună un ţipăt pe jumătate înăbuşit.

Aprinserăm îndată lămpile, smulserăm revolverele de la brâu şi desfăcurăm crengile. Maha stătea deasupra unui indian, gata să înhaţe cu colţii gâtlejul omului.

În mâna dreaptă indianul ţinea un pumnal lung, pe care Marian i-l luă cu mare băgare de seamă; vârful lui avea culoarea cafenie, dovadă că era otrăvit.

Marian chemă ghepardul înapoi şi la porunca lui indianul ieşi afară din tufiş. Un poliţist, care se apropiase, îl înhăţă imediat, îi răsuci mâinile la spate şi-i puse cătuşe.

Când Marian lumină chipul prizonierului, guvernatorul zise, uimit:

— Ăsta e servitorul indianului Duba Dşihai, vărul lui Dşamse. Ah, acum mi se lămuresc toate! Duba Dşihai trebuie să fie criminalul. Îmi amintesc acum că Mabel mi-a povestit în urmă cu vreo jumătate de an, că-i râsese în faţă indianului când acesta îi făcuse o propunere de căsătorie.

— Aha, foarte important! spuse Marian, bucuros. Atunci o să punem noi mâna pe el. Dar acum să pornim repede în oraş, căci fiica d-tale devine din ce în ce mai neliniştită. Pongo,

care stătea lângă noi cu povara în braţe, se silea să ţie bine pe bolnavă, care începuse să se zbată. Se părea că numele indianului trezise în ea o amintire, căci rosti lămurit:

— Duba Dşihai… Oh! Inelul cu şarpele. Luaţi-l de aici!

— Iată dovada de care aveam nevoie – spuse Marian – Duba Dşihai e proprietarul preţiosului inel pe care-l am eu. Cu ajutorul lui îl vom putea da de gol pe ucigaş.

Pe când ne îndreptam spre debarcader, se apropiau de insulă, cu viteză ameţitoare, trei bărci cu motor. Reflectoarele se aprinseră, răsunară comenzi, apoi bărcile acostară şi treizeci de poliţişti săriră pe uscat.

Împuşcăturile şi focul atrăsese atenţia oamenilor de pe insulele învecinate, care alarmaseră poliţia. Colonelul Fields se alăturase poliţiştilor şi la dorinţa guvernatorului luă comanda. El trimise imediat două bărci poliţieneşti spre miazăzi, ca să cerceteze coasta, pentru a descoperi barca în care fugiseră indienii.

Noi plecarăm spre oraş şi o transportarăm pe Mabel la spital, unde medicul ne linişti, spunându-ne că nu există motiv de îngrijorare.

Ne duserăm apoi la palatul guvernatorului şi ne culcarăm, căci eram zdrobiţi de oboseală.

Era ziuă mare când ne trezirăm. Ne îmbrăcarăm repede şi ne anunţarăm guvernatorului, care se afla în cabinetul său de lucru.

Cu bucurie el ne vesti că poliţiştii descoperiseră barca indienilor, la vreo cincizeci de kilometri spre miazăzi.

Poliţia, unită cu armata, pornise în căutarea fugarilor, care nu mai puteau scăpa.

Dşamse, bogatul proprietar al tavernei de opiu, nu fusese găsit printre morţii din bungalow-ul său şi se emiseseră mandate de arestare pentru Duba Dşihai şi Dşamse.

Sir Hastings făgădui să-şi termine repede treaba şi să ne ţie apoi tovărăşie la cafea, după care avea de gând s-o viziteze pe fiică-sa la spital, iar mai târziu să meargă la parchet ca să ceară eliberarea lui Sidney Harrison.

Mâncarăm cu poftă şi când Sir Hastings se înapoie, Marian zise:

— Dacă îngădui, Sir, mergem şi noi la spital.

— Ţi-e teamă de ceva? întrebă guvernatorul, neliniştit. O ameninţă vreo nouă primejdie pe Mabel a mea?

— O nouă primejdie nu – răspunse Marian – mai plutim cu toţii încă în vechea primejdie, ura lui Duba Dşihai continuă să ne ameninţe.

— Atunci să mergem repede! strigă Sir Hastings. M-ai molipsit cu temerile d-tale. Repede, domnilor!

Guvernatorul îşi îndemnă şoferul să gonească şi în câteva minute ajunserăm la spital. Hastings ne-o luă înainte, spre un pavilion mic. Un medic în halat alb ne ieşi în întâmpinare pe coridor.

— Fiica dv. doarme, Sir – se adresă guvernatorului – nu puteţi intra acum în cameră.

— Atunci trebuie să privesc cel puţin prin gaura cheii – stărui Marian, neliniştit – vreau să mă încredinţez….

Nu mai auzirăm ce spune mai departe căci se repezi la uşa pe care o arătase medicul. În timp ce noi îl urmăream, Marian se şi aplecase, ca să privească pe gaura cheii.

În clipa următoare îl văzurăm sărind în sus şi apăsă cu repeziciune clanţa uşii. Dar uşa era încuiată pe dinăuntru.

Prietenul meu rămase ca înlemnit, apoi îşi smulse revolverul din brâu, se aplecă iarăşi spre gaura cheii, lipi ţeava armei de lemnul uşii şi trase de două ori.

Un ţipăt sălbatec răsună din odaie. Prietenul meu se ridică şi se opinti cu toată puterea în uşa, care zbură în ţăndări.

Când ne apropiarăm de deschizătură, Marian şi stătea în faţa patului, în care Mabel Hastings se ridicase, cu chipul schimonosit de groază.

Înaintea patului zăcea nemişcat un indian, căruia prietenul meu tocmai îi smulgea din mână un pumnal.

— Acest pumnal e, fireşte, otrăvit – zise el către noi, după ce se ridică – prin gaura cheii am văzut că indianul tocmai se pregătea să-l împlânte în domnişoara Mabel. A fost un mare noroc că am nimerit atât de bine prin lemn.

— Asta nu e noroc ci adevărată minune – zise guvernatorul, cu glas tremurător de emoţie. Zău nu ştiu cum ţi-aş putea mulţumi!

— Am avut o presimţire – spuse prietenul meu, modest – dar cum aş sfătui ca fiica d-tale să fie mereu bine păzită. Numai de nu i-ar fi stricat spaima asta nouă.

Medicul, care se aplecase imediat asupra bolnavei, se ridică şi zise nedumerit:

— Nu pricep! Febra pare să fi dispărut cu totul. Bolnava se trezeşte.

Mabel deschise ochii şi când îl zări pe tatăl ei, zise cu însufleţire:

— Tată, e adevărat, sau am visat numai? E arestat Sidney pentru că e bănuit de crimă?

— Ai visat, copila mea – răspunse guvernatorul – dormi liniştită şi când te vei deştepta, Sidney va fi lângă tine.

Cu un zâmbet fericit fata căzu înapoi în perne şi după câteva clipe dormea adânc.

— E somnul de însănătoşire – zise medicul, uimit – aşa ceva n-am mai văzut în cariera mea.

Părăsirăm odaia, dar guvernatorul orândui ca un poliţist să stea de pază mereu în faţa ferestrei, iar altul pe coridor.

Indianul împuşcat de Marian era un servitor al lui Dşamse, aşa dar fugarii trebuiau să fie acum în oraş. Marian găsi şi explicaţia, căci spuse după o scurtă chibzuială:

— Duba Dşihai, Dşamse şi servitorii vor fi debarcat pe coastă peste drum de insulă, afară de un servitor, care a dus apoi barca vreo cincizeci de kilometri spre miazăzi, ca să-i îndrume greşit pe urmăritori. Duşmanii noştri vor fi deci în oraş, după cum dovedeşte şi încercarea de atentat asupra domnişoarei Hastings.

— Atunci viaţa ne e în pericol în fiece clipă – zise guvernatorul – cum ne-am putea apăra?

— Prin măsuri de prevedere – răspunse Marian – cred însă, că Duba va da curând semn de viaţă. De aceea aş vrea să-i întind o cursă. Pentru aceasta ar trebui să mai publicăm o notiţă în gazetele de astă-seară.

— Lucrul se poate face lesne răspunse guvernatorul. Ce vrei să scrii, domnule Farrow?

— Că d-ta, Sir, vei da astă-seară, în cerc intim, o serată într-o anumită încăpere a palatului, în onoarea tânărului Harrison, care a fost pus în libertate, pe temeiul dovezilor adunate de noi, că numai Duba Dşihai poate fi vinovat de crimă. Trebuie să se precizeze în notiţa aceea, Sir, că afară de d-ta şi de cei doi Harrison, numai noi vom mai lua parte la petrecere. Pentru scopul nostru, trebuie să ne alegem o încăpere în care ticălosul să poată pătrunde fără prea mare greutate.

— Atunci vom lua sufrageria cea mică – zise guvernatorul – uşa duce la verandă acoperită cu geamuri, unde se poate furişa lesne cineva.

Marian se aşează repede şi redactă notiţa pentru ziare, pe care o predase guvernatorului. Acesta o trimise imediat, prin aghiotantul său, redacţiilor marilor ziare.

Sir Hastings plecă apoi la Ministerul de Justiţie, ca să obţină imediat eliberarea tânărului Harrison.

Marian şi cu mine merserăm în sufrageria mică, pe care o examinarăm cu amănunţime. Doi servitori, care veniseră cu noi, aşezară masa mare, rotundă, în aşa fel, încât să nu putem fi văzuţi prin geamurile verandei. Împiedecam astfel pe duşmanii noştri să ne împuşte de la distanţă.

Marian observă cu atenţiune diferitele plante ce erau aranjate artistic în verandă, apoi se adresă lui Pongo, care venise cu noi:

— Pongo, astă seară va trebui să dai dovadă de mare răbdare. O să stai de veghe cu Maha îndărătul acestui grup de plante de aici, ca să vezi dacă duşmanii noştri se ivesc într-adevăr. Îi laşi să vie până la uşa care duce în sufragerie şi abia atunci le sări în spinare şi în acelaşi timp ne atragi şi nouă atenţia supra lor.

Când Sir Hastings se înapoie cu Sidney Harrison, care fusese eliberat, Marian mai puse la cale cu guvernatorul alte câteva măsuri de pază şi orândui ca servitorii să lase pe oricine, oricât de suspect ar fi, să intre în palat, dar înapoi să nu-i mai dea drumul.

*

* *

Seara stăteam cu toţii la masă, în sufrageria mică, bând şi râzând. Pe genunchi fiecare avea o mască împotriva gazelor şi un revolver încărcat.

Două ceasuri se scurseră în deplină linişte şi începui să cred că nu se va întâmpla nimic – când deodată un răcnet ne făcu să tresărim puternic. Era ţipătul de luptă al lui Pongo pe care-l auzisem pentru întâia oară în codrii Sumatrei.

În uşă stăteau cinci indieni, care la auzul acestui răcnet se-ntoarseră. Asta ne îngădui să ne punem repede măştile şi când doi din indieni întoarseră iarăşi privirile în sufragerie, Marian ridică arma, trase şi cei doi se rostogoliră pe podea.

Cel două capse care luceau în mâinile împuşcaţilor, ar fi însemnat, desigur, moartea noastră, dacă Marian n-ar fi tras atât de bine.

Ceilalţi trei indieni căpătară deodată aripi. Se auziră ţipete de durere, izbituri puternice şi după câteva minute zăceau tremurând, la pământ, căci Pongo, care avea o înfăţişare fioroasă cu masca lui, îi atacase cu repeziciune.

Acum ne scoaserăm cu toţii măştile. De asemenea şi Pongo.

— Pongo întâi strigă – zise el apoi – după aceea pune repede masca. Duşmanii trebuia să se-ntoarcă.

— Nici că puteai face mai bine! îl lăudă Marian. Acum i-am învins într-adevăr pe duşmanii noştri.

Cei doi morţi erau Duba Dşihai şi vărul său Dşamse. Capsele de metal pe care le ţineau în mână, se dovediră a fi nişte bombe mititele, conţinând o otravă foarte puternică. Deşi cu măşti pe faţă, n-am fi scăpat cu zile.

Cei trei servitori pe care Pongo îi rănise grav, mărturisiră că Duba Dşihai pusese să fie ucisă malaieza şi aşezată în faţa divanului pe care stătea Sidney Harrison, ameţit de opiu.

Simpaticul tânăr era dezvinovăţit complet şi de voie, de nevoie, trebuirăm să rămânem la Bombay până la nunta sa cu

Mabel Hastings, care avu loc în curând.

Părăsind Bombay-ul, ne câştigaserăm iarăşi noii prieteni pe toată viaţă – încheie povestirea doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **LA BOMBAY.**

În numărul viitor:

VÂNĂTORII DE SCLAVI.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430158, www.marist.ro